

Sygnatura akt IV Ka 667/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 roku

sprawy **K. S.**

obwinionego z art. 86§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 9 lipca 2013 roku, sygnatura akt II W 704/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza 30 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 667 / 13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 9 lipca 2013r. sygn. akt II W 704/12:

I. Obwinionego K. S.uznał za winnego tego, że w dniu 17 października 2012 roku w K.na ulicy (...)około godziny 16.30 kierując samochodem osobowym marki S. (...)o numerach rejestracyjnych (...)nie zachował bezpiecznej odległości między pojazdami w wyniku czego uderzył w tył pojazdu marki S. (...)o numerach rejestracyjnych (...)czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i na podstawie tego przepisu wymierzył mu grzywnę w kwocie 200 złotych,

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania oraz wymierzył opłatę w kwocie 30 złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to:

a) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw oraz art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpsw poprzez błędną ocenę dowodów, tj. opinii biegłego sądowego A. P. wyrażająca się w uznaniu, że treść tej opinii wskazuje na to, że przebieg kolizji był zgodny z wersją podaną przez obwinioną A. J., podczas gdy biegły stwierdził, że obrażenia takie, jakich doznał K. S. mogły powstać zarówno przy takim przebiegu kolizji, jaki wskazał K. S., jak i przy przebiegu na jaki wskazywała A. J., a więc opinia ta nie dawała podstaw do wyciągnięcia z niej takich wniosków, jakie wyciągnął Sąd, a w istocie nie mogła być podstawą do jakichkolwiek ustaleń co do przebiegu kolizji, gdyż nie to jest zadaniem biegłego z zakresu medycyny sądowej;

b) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw oraz art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpsw w zw. z art. 201 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpsw w zw. z art. 39 § 1 kpsw poprzez uznanie za w pełni wiarygodną opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego S. C. z 8 marca 2013 roku i zaniechanie dopuszczenia z urzędu opinii innego biegłego, podczas gdy wydana opinia ta jest:

- niepełna, gdyż nie zawierała m.in. ustaleń charakteru uszkodzeń pojazdów, a przede wszystkim nie dowodzi, w jaki sposób mogło do nich dojść,

- niejasna, gdyż nie wskazuje na przebieg zdarzenia;

- wewnętrznie sprzeczna, gdyż z jednej strony biegły stwierdza, że nie sposób ustalić kierujący, którym samochodem uderzył w drugi samochód, a z drugiej strony biegły wskazuje, że na podstawie innych ustaleń (do których analizy nie był uprawniony) winnym zdarzenia jest obwiniony;

- sporządzona w sposób nieprawidłowy, gdyż zawiera w istocie psychologiczną analizę zachowania K. S. po kolizji, zakończoną wnioskiem, że jego zachowanie wskazuje go jako sprawcę kolizji, co jest w sposób oczywisty niedopuszczalne i przemawiało za dopuszczeniem z urzędu opinii innego biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego;

d) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw oraz art. 410 kpk w zw. z art. 81 § 1 kpsw poprzez błędną ocenę dowodów polegającą na uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień K. S. i zeznań B. S., w których odnosiły się one do przebiegu kolizji, podczas gdy ich prawidłowa ocena nakazywała uznanie ich za wiarygodne, a do wniosku przeciwnego nie może prowadzić jedynie to, czy osoby te prawidłowo zapamiętały, czy w samochodzie kierowanym przez A. J. zapaliło się jedno czy dwa światła wsteczne,

e) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw oraz art. 410 kpk w zw. z art. 81 § 1 kpsw poprzez niewyjaśnienie:

- czy obwiniony K. S. wezwał patrol policji;

- przyczyn, dla których obwiniony K. S. oddalił się na pewien czas z miejsca kolizji;

- przyczyn, dla których obwiniony K. S. chciał odwołać zgłoszenie po przyjeździe funkcjonariuszy policji;

f) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpsw oraz art. 410 kpk w zw. z art. 81 § 1 kpsw poprzez błędną ocenę dowodów polegającą na daniu wiary wersji A. J. i U. M., mimo, że była to wersja niewiarygodna oraz na zaniechaniu wyjaśnienia przyczyn, dla których to z notatki urzędowej sporządzonej przez M. M. wynika, że U. M. podała, że widziała ze swojego pojazdu całe zdarzenie, a z zeznań tego świadka wynika, że w chwili kolizji przebywała na drodze a nie w pojeździe i nie widziała samego momentu kolizji;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się w ustaleniu, że obwiniony uderzył w samochód obwinionej nie zachowując należytego odstępu, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie takiego ustalenia i powinien był prowadzić do wniosku, że do kolizji doszło na skutek niezachowania należytej ostrożności przez A. J. w trakcie manewru cofania.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwianego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, względnie o:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna .

Wbrew zawartym w niej twierdzeniom Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, co czynił z poszanowaniem norm postępowania karnego sprecyzowanych w art. 410 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw i art. 82 § 1 kpw, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają wszystkie wymogi określone w przepisie art. 424 kpk, dowodzą iż ustalenia faktyczne odpowiadają kompleksowej ocenie dowodów, przez co podlegają pełnej aprobachie sądu odwoławczego.

Apelacja polemizuje z jednoznacznym materiałem dowodowym i ocenami Sądu Rejonowego, ale przytaczane w niej argumenty są tylko wyrazem chęci obwinionego uniknięcia odpowiedzialności za przypisane wykroczenie.

Wbrew twierdzeniom apelującego opinia biegłego z zakresu medycyny A. P. nie posłużyła Sądowi I instancji za dowód do ustalenia przebiegu kolizji a jedynie do ustaleń obrażeń obwinionego i możliwości ich doznania w okolicznościach kolizyjnych, co tenże Sąd wyraźnie akcentował w motywach pisemnych na k. 94- 96 akt, wywodząc wprost, że opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej nie wskazała jednoznacznie mechanizmu kolizji. Nie oznacza to automatycznie, że przedmiotowa opinia nie może stanowić dowodu pomocniczego, i tak, wspomniany biegły na rozprawie w dniu 9 lipca 2013r. podkreślił, że do zderzenia pojazdów doszło z niewielką prędkością, czego dowodem są nieznaczne obrażenia obwinionego i faktycznie tylko jego subiektywne odczucia bólowe zadecydowały o zakwalifikowaniu obrażeń jako lekkich, tym bardziej że w kręgosłupie pokrzywdzonego ujawniono powstałe wcześniej zmiany zwyrodnieniowe, a jednocześnie brak zdjęć kręgosłupa obwinionego sprzed kolizji, zatem brak materiału porównawczego. Ponadto biegły trafnie zauważył, że o niewielkiej prędkości zderzeniowej pojazdów świadczy także brak jakichkolwiek obrażeń ciała u pasażerki pojazdu, żony obwinionego B. S., który to wniosek Sąd Rejonowy przyjął za własny.

Błędnie apelujący kwestionuje pozytywną wartość dowodową opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego S. C., opinia ta jest pełną, bo bazuje na relacjach wszystkich uczestników zdarzenia oraz dokumentacji fotograficznej miejsca kolizji i oględzin uszkodzeń pojazdów, biorących udział w kolizji. Biegły wypowiedział się co do charakteru uszkodzeń i możliwości ich powstania a także jednoznacznie wskazał, że na podstawie dowodów fizycznych nie można jednoznacznie ustalić, czy kolizja powstała wskutek manewru cofania kierującej pojazdem marki S. czy na skutek najechania samochodu S. (prowadzonego przez obwinionego) na będący w zatrzymaniu samochód S.. Co istotne, na rozprawie w dniu 9 lipca 2013r. , kiedy to prowadzono dowód z uzupełniającej opinii pisemnej biegłego, żadna ze stron nie tylko nie wnosiła o dodatkowe przesłuchanie biegłego, nie podnosiła jakichkolwiek wad opinii ani też nie wniosowała o uzupełnienie przewodu sądowego, np. przez powołanie kolejnego biegłego(k. 87 v.).

Posiłkując się pomocniczo wnioskami obu wskazanych wyżej biegłych Sąd Rejonowy poddał analizie dowody osobowe w postaci zeznań świadków kolizji U. M. i B. S. oraz wyjaśnień obwinionych K. S. i A. J., po czym zdecydowanie wskazał powody, dla których uznał za wiarygodne relacje A. J. i U. M.. Tym samym Sąd I instancji rozstrzygnął, która z przeciwstawnych wersji zdarzenia zasługuje na walor wiarygodności, co dokładnie uzasadnił, któremu to wywodowi nie sposób skutecznie przypisać błędy logicznego rozumowania, zatem o naruszeniu art. 7 kpk nie może być mowy.

Bezpodstawnie twierdzi apelujący, że wadą wyroku jest brak wyjaśnienia , czy obwiniony wezwał patrol policji, następnie przyczyn oddalenia się obwinionego z miejsca kolizji czy powodów, dla których obwiniony chciał odwołać

zgłoszenie po przyjeździe funkcjonariuszy policji, te okoliczności pozostają bez jakiegokolwiek znaczenia dla ustalenia przyczyny i przebiegu przedmiotowej kolizji.

Tak więc Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny przedmiotowej kolizji, a następnie dokonał prawidłowej subsumpcji tych ustaleń, przypisując obwinionemu sprawstwo i zawinienie w zarzucanym mu wykroczeniu z art. 86 § 1 kw. Wymiar orzeczonej kary w postaci 200 złotych grzywny leży w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, pozostaje współmiernym do zawinienia obwinionego i nie przekracza możliwości finansowych obwinionego, zatem spełnia kryteria art. 33 kw.

Z przytoczonych względów zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm.